

comunitat cristiana

comunitat en conversió

- No ha passat res!** En encetar aquesta secció acostumo a fer una ullada al darrer número de RONSANA per tal de reprendre el fil allà on el vam deixar. I, què us haig de dir?: no ha passat res.
- Una activitat que no és tota la vida** És molt important que l'Església de Barcelona estigui en Assemblea i podem estar contents que a la nostra comunitat cristiana hagin sorgit assembleistes que participin en nou grups diferents i que aportin la seva reflexió a cinc temes distints. Podem estar gojosos que l'actual Campanya «Germanor» per l'autofinançament de l'Església Diocesana la vàgim començar fa anys a nivell parroquial. No tenim perquè dissimular que la sensibilització del poble cristià amb vistes a possibilitar «els ministeris laicals» fa que, entre nosaltres, no sigui cap notícia sorprenent que abans d'acabar aquest curs a Barcelona hi hagi probablement una ordenació al diaconat permanent i tres més abans de l'estiu de 1981, essent tots els candidats homes casats i emmainadats, i essent, aquestes, les primeres ordenacions de l'Estat Espanyol.
- Tot rutlla** D'altra banda és obvi que totes les instàncies diocesanes i parroquials van acomplint el seu rol: catequesi d'infants, atenció als malalts, culte litúrgic, acomboiament dels adolescents, grups de reflexió d'adults, joves que es fan servidors..., i tot amb tot: no passa res!
- Tot controlat** És a dir el que passa és que la força de l'Evangeli la tenim ben controlada, ben domesticada... com aquell corrent d'aigua que transcorre per un canal ben encimentat amb unes rastelleres que ajusten perfectament: no hi ha por de res! No passa res!
- Joves maltractats** Mentre anem fent escarafalls de la delinqüència creixent, rigoroses estadístiques diuen que el 71 % dels delinqüents han sortit de l'Institut de la Protecció de Menors, que el 19 % han sortit d'altres internats, i institucions de beneficència, i que només el 10 % han tingut una educació que podríem anomenar equilibrada i familiar. Solució cristianíssima!: serem l'únic Estat Europeu que engarjolarà les criatures a 15 anys, Grècia ho fa als 16 i tots els altres a 18. Tot resolt! No passa res!
- Catalunya burlada** De cop i volta les senyeres ens fan entendre, l'Estatut ens fa cofois, amb la democràcia ens sentim lliures... però les lleis d'educació són tan subtils que una sola persona exercint el seu pretès dret a reclamar la classe en «español» pot privar a tota la seva promoció de rebre l'ensenyament en la llengua de llurs pares i del seu país: la justícia del govern per davant! No passa res!
- Tercer Món esclavitzat** Pullulen revistetes de turistes i desvagats oferint viatges exòtics i enllaminint amb aventures sofisticades; mentrestant els indígenes de la jungla del Brasil temen aquells, a qui ells anomenen «cristians», perquè els prenen les terres, els cremen els poblats i maten sistemàticament els qui s'hi resisteixen: les multinacionals —deuen voler dir les multiestats— es van engreixant! No passa res!
- Les Castelles depauperades** La noble nació castellana és escarnida des de Madrid amb l'oficialització d'una subcultura televisiva i unes lleis que mantenen els privilegis dels qui sempre han estat al capdamunt, mentre els fills joves de les Castelles vaguen desperdigats per la perifèria de la península i els vells queden abandonats com a testimonis impotents d'unes terres que no són conrades per tal que els «grandes de la catòlica España» mantinguin íntegres els seus patrimonis. No passa res!
- L'ànima venuda** I al Vallès, i a l'Empordà i al Maresme, i al Barcelonès... i arreu de Catalunya s'especula amb el terreny, i es va a l'ençalç del diner, i es va a la cursa desenfrenada del guanyar per gastar, encara que sigui venent-nos l'ànima per un plat de lleties: és la borratxera del consumisme...! És el progrés! No passa res!
- La rutina opresora** I tenim les eines a apunt per abatre els murs que no ens deixen ser comunitat humana i anem fent el desentès: oriunds i immigrants som dos mons a part, fills del mateix poble continuem no parlant-nos, cadascú va per ell, les rancúnies i les diferències es mantenen dins de la família, els rics continuen agavellant i els obrers no treballant, i jo encara no abato el meu orgull. No passa res!

MALGRAT TOT:

«Si encara la lluna
travessant les fulles dels arbres
arriba a la soca;
i amb meravella mirem el que es veu
i com era,
és que hi ha vida nova a la terra.

I si encara el foc ens colpeix en la nit,
i imaginem noves formes,
nous colors,
nous dons generosos,
noves vides canviant,
és que hi ha joventut a la terra.

I si encara un poble,
un home tan sols,
camina ferm pel que és gris,
de l'avui i l'aquí,
sense dubtes ni pors,
és que hi ha creixement a la terra.

I si encara algú,
per petit i únic que sigui,
somia un país bonic,
un instant feliç
i els seus ulls s'humitegen d'emoció i de joia,
és que hi ha esperança a la terra.

I si encara el Crist
té lloc en el fons del nostre ésser,
per omplir d'optimisme,
de coratge i
de fe el nostre cor,
és que hi ha salvació a la terra.

I si encara
ens obrim confiats
a l'amor i al futur,
a l'estrany i al misteri,
al de prop i al que ens crema,
llavors hi ha la Pasqua, germans, a la terra.»